

“Ăn của rừng rừng rừng nước mắt”

Chương 1

Khúc dạo đầu Mùa động rừng

Những đêm trăng sáng.

Tôi thường chạy loăng quăng khắp nơi, dỗi mắt lên bầu trời, ngắm trăng. Trong lúc tôi ngắm trăng thì bỗng chốc sói trong rừng thưa đang nhẩy múa và hát những bài tụng ca cuộc sống tự do dưới gầm trời.

Tôi không biết hát, nhưng thích nghe tiếng hoan ca của bầy sói hoang vọng về và lắng nghe các loài chim rừng hoặc chim từ nơi khác di trú đến đầm Lầy, đầm nước Eo Bát hót lạnh lốt. Cũng có lúc nhìn thấy mây bay nhõn nhơ và trăng in hình

dưới đầm nước, lại tưởng trăng đang ở trên trời, tôi cũng cần trăng. Mặc dù Con Người không thích giống nòi nhà cầu cần trăng, nhưng vì thói quen cần trăng, tôi mới may mắn được là kẻ đầu tiên của cư dân núi rừng Tam Điệp nhìn lên trời thấy dấu hiệu một Mùa động rừng mới.

* * *

Lúc ấy là hoàng hôn.

Hoàng hôn rất khác thường. Tròn như cái mâm đồng thau cổ, màu đỏ ối neo trên đỉnh núi Con Rùa. Rất nhiều mây, từng tảng từng đám hình thù kì quái giống các con gấu, hổ, voi, trăn, diều hâu, thường luồng, ba ba... hoặc giống các dã nhân dị dạng, giống các khuôn mặt ác của mục phù thủy trong truyện cổ tích núi rừng Tam Điệp.

Gió không thổi. Mây ngừng trôi. Núi rừng lặng im. Tất cả ngưng đọng đến độ không còn nghe tiếng suối Yên Ca thì thầm, tiếng lá non cựa quậy, tiếng vỗ cánh xao xác của đàn chim mải ăn về tổ muộn...

Nửa đêm.

Trăng vẫn đứng lặng thình trên đỉnh đầu, ánh sáng màu vàng, màu bạc thường ngày biến mất và thay bằng màu đỏ, đỏ như ai đó ném đĩa tiết dê lên trời vậy. Dưới đất, gió cũng lặng như tờ. Xa xa, có

những đốm lửa đỏ đồng độc cứ mỗi lúc một to dần, giống như là cháy rừng.

Bức bối. Ngột ngạt. Không chịu nổi, như có cái gì đó bị kìm nén, o ép, muốn chuyển động phá vỡ tung ra. Tôi chạy đến hang Trần Gió để hỏi cho ngọn ngành về sự lạ này. Cụ Trần Gió được *cư dân rừng* gọi là Nhà Hiền Triết, trên trời dưới đất không có chuyện gì là không tường, chắc chắn sẽ biết sự thay đổi, chuyển động này. Buổi chiều, Trần Gió đã nuốt trọn một con lợn rừng độc nhỏ. No nê, Nhà Hiền Triết trườn vào trong hang nằm nhưng cứ thao thức không ngủ được, lại toài ra ngoài.

“Thật rồi!” Nhà Hiền Triết bập bập miệng, gương đôi mắt già nua nhìn, “Trăng thế kia. Bầu trời thế kia. Động rừng đến nơi rồi.”

Nhà Hiền Triết đang than thở, lo lắng thì tôi đến. Cụ Trần Gió quành cổ lại, đung đưa đung đưa cái đầu. Tôi choãi chân sủa vài tiếng gâu... gâu... khe khẽ và chào.

“Chẳng ngủ được. Mọi đêm, tôi cứ muốn chạy lông nhông trong rừng để cắn trăng. Nhưng đêm nay nhìn trăng đỏ đục thế kia, chói mắt. Chân cẳng bồn chồn quá, cụ ạ.”

“Lão đây cũng không ngủ được. Nửa đêm có tiếng âm âm, u u, mơ hồ hình như ở trong lòng đất, hình như ở trong rừng sâu dội lại làm lão tỉnh giấc.

Đầu óc, mình mảy bút rút không yên. Ra khỏi hang thì mới biết: Trăng thế kia. Bầu trời thế kia.”

Trần Gió vừa dứt lời thì Gấu Đen lặc lè đi đến. Mùi mật ong thơm lừng từ miệng lẫn mùi hôi xì phả ra từ nách Gấu làm cho Trần Gió phải nhăn mũi hắt hơi liên tục. Gấu Đen lưỡi tẩm nhất núi rừng Tam Điệp. Cứ mỗi khi mất ngủ, Gấu Đen thường hay đi lang thang theo các con đường mòn trong rừng, gặp nhà ai còn thức là rẽ vào kiểm câu chuyện qua đêm:

“Ta không tài nào ngủ được. Mình mảy gai hết cả, còn đầu óc đau nhức cứ như có cái gì xóc ngược lên. Hay là tại ta từng bị thương nên người khó ở.”

Gấu Đen giơ tay phải xoa xoa nhẹ lên bả vai trái chỗ bị thương đã thành sẹo. Chả là Gấu Đen trúng đạn súng kíp của một gã thợ săn nào đó, may chạy vào rừng lá han trốn kịp. Cụ Trần Gió nhìn Gấu Đen chạnh lòng thương, bèn vỗ về:

“Lão cũng đang khó ở lắm đây. Nhà bác nhìn kia. Trăng thế kia. Bầu trời thế kia. Có phải động rừng không?”

“Nếu đúng như cụ nói thì lo lắm. Chả lẽ cư dân chúng ta ở rừng sắp bị tuyệt diệt?”

“Lão chưa biết tính đường nào đây, nhà bác Gấu ạ.”

“Thưa cụ! Chắc cụ còn nhớ Mùa động rừng ngày xưa?”

“Nhà bác còn phải nhắc. Ngày ấy, nhà bác mới lên hai, lên ba tuổi gì đó, béo mũm mĩm trông thật đáng yêu, chỉ phải cái tội hay tè dầm. Mà bây giờ nhà bác có còn hay tè dầm nữa không đấy? Thỉnh thoảng à. Thảo nào ở bên bác, cứ văng vắt mùi khó chịu lẫn quất, lão tưởng mùi gì. Lại nói chuyện động rừng hồi ấy. Kinh nhất là lũ lợn lòi điên, chúng như loài mất trí đi đến đâu phá hoại đến đó, chúng đã húc bà cụ sinh ra bác ở ngay dưới gốc cây sồi già. Ta căm ghét nhất lũ lợn lòi ấy, chúng kéo nhau từng đàn chạy rầm rập, gặp bất cứ ai cũng húc. Ta cũng suýt chết, nếu không có mẹ ta kịp đẩy vào hang và đứng ở ngoài che chắn.”

“Đúng là một *Gấu mẹ vĩ đại* nhất núi rừng Tam Điệp.”

“Mẹ ta ở dưới suối vàng nghe được chắc cũng mát lòng. Cụ còn nhớ đàn voi dữ từ đâu đó di cư đến phá tan hoang khu rừng già phía Nam không? Cụ còn nhớ à? Đúng là lũ voi điên. Mọi ngày chúng hiền lành thế mà sao hôm đó hung dữ, táo tợn thế. Cây cối như cái cột nhà mà chúng lấy vòi cuộn lại nhỏ bật rễ, bao nhiêu cỏ cây chết tức tưởi dưới bốn cái bàn đế của bọn điên cây mình to xác, dày da, giòn nhon. Ghê quá! Ghê quá!”

Gió lặng. Nhưng ngoài mùi hôi nách, mùi mật ong, vẫn có mùi khen khét của lông cháy, mùi da thịt, mỡ bén lửa ở đâu đó toả ra. Gấu Đen khịt khịt mũi:

“Hình như có mùi chó thui. Hay anh em, bạn bè của mày lại bị Con Người hơ lửa một đứa nữa, hờ thằng chó Vàng?”

“Bác cứ hay có ấn tượng không tốt với Con Người. Bác không nhìn thấy lông đuôi tôi bị cháy đây hử?”

Tôi vênh đuôi lên, chìa cả mông cho Gấu Đen xem. Gấu Đen cúi:

“Cái thằng lão, chẳng nề mặt bậc đàn trên. Cụ Trần Gió xem, nó dám chìa cả mông ra trước mặt ta đây. Mông thì nhòn nhọn, cái đuôi trông như que củi cháy dở, chả giống đuôi chó tí nào. Quý báu gì mà khoe.”

“Nó là thằng Cún Vàng bằng nhắng, đuôi nó là đuôi chó chứ còn đuôi gì được.” Trần Gió cười khi khi. “Nhà bác Gấu Đen bỏ quá. Chiều nay, nó xông vào đám lửa ngoạm gáy con thỏ mồ côi công ra khỏi đám cháy rừng đấy. Lửa tấp vào đuôi nó, cháy cũng sơ sơ thôi”.

“Vậy thì tôi khen. Nhưng thưa cụ! Bọn Con Người cứ đốt rừng, chặt gỗ mãi thế này thì chúng ta ở đâu hử cụ?”

“Lão còn đang tính. Cứ thời thế này, chúng ta không còn đất mà sống ấy, chứ lì.”

Gấu Đen mút mút bàn tay phải còn dính chút mật ong, quay đầu lại nói với tôi:

“Cún Vàng! Mày đã có thời gian sống cùng với bọn Con Người, chả nhẽ mày kêu, bọn Con Người lại không thương?”

Nhà Hiền Triết lắc đầu nguây nguây, gạt đi:

“Bác và thằng chó yêu này không hiểu gì về bọn Con Người ở xóm Núi. Các cư dân ở rừng nghe được, hiểu được những điều bọn Con Người nói, nhưng họ lại chẳng nghe được, chẳng hiểu được tiếng nói của các *cư dân rừng*. Khổ thế! Ta nghiệm ra, bọn Con Người ở xóm Núi rất tối dạ.”

* * *

Xóm Núi có vài chục nóc nhà sàn, nhà đất ở rải rác từ ven đầm Eo Bát đến quanh chân núi Con Rùa. Dân xóm Núi không bao giờ đi ra khỏi rừng, luôn sống cách biệt với dòng giống Con Người dưới xuôi, dưới đồng bằng. Bao nhiêu đời rồi họ bị núi rừng Tam Điệp bủa vây, phong toả làm cho cái đầu chưa thoát hẳn cái u tối hoang dã của Rừng Xanh. Dòng giống Con Người ở xóm Núi biết cấy lúa nước dưới ruộng cận ven đầm Eo Bát, biết vỡ đất ở các sườn đồi trồng sắn, ngô, lúa nương và vào rừng lấy măng, hạt dẻ, mật ong, mắc cở. Họ săn thú rừng bằng các loại bẫy và súng tự tạo; nhưng chỉ săn các loại thú độc và khi thú tấn công, phá hoại lương thực của Con Người...

